

А. СІМАНОВА,
член Бабруйскага
района прафсаюза
спартыўнай культуры.

ФАРБЫ РОДНАГА СЛОВА

СУСТРЭЧА Ё СМОЛЬНІ

Жыве на свеце хлопчык Лёня

Я ТРАПІў у гэтую пудоўную жытніцу ў такі час, калі ўсё навокал п'ялыя салодкім вольным расцвіццём акацыяў, а гарачым поўднем густыя пады ветру прынеслі з бору пах смалы.

Тамашоўка — гэта надзвычай прыгожая вёска — размяшчалася на стыку, як кажуць, трох дзяржаў. Тут канцамі беларускай зямлі — Брэстчына. За яе кіламетр за лугам і бурным Бугам ляжыць пазытова польскі гарадок Уладава, а недалёка, на правым беразе ракі пачынаецца Украіна.

Крыху далёк вёска здаецца нейкім лясным астраўком. Магутныя таполі, купчастыя ліпы, стромкія сосны, безліч белых і жоўтых акацыяў. І вясёлыя акружылі хаткі, і сваясабівыя шырокія драўляныя духаварковыя дамы пад цынкавымі дахамі — усё хаваецца ў моры зеляніны.

Жывуць тут добрыя, працавітыя і гаспадарлівыя людзі. Бадай, не знайдзеш нідзе ў другой вёсцы столькі дзяцей. Куды ні пайдзі, куды ні глядзі, — усюды дзеці. Тут размяшчаны тры дзіцячыя ўстановы: лясная аздораўленчая школа, санаторый і дзіцячы дом.

За соснамі, у кветках, сярод садку расквіццель будынкаў Тамашоўскага дзіцячага дома. Цяпер у школьнікаў нанікулы. Частка з іх паехала да сваякоў і сяброў, некаторыя пайшлі з рукавамі ў паходы, старэйшая група збіраецца ехаць у Кіев на экскурсію, некаторыя заняты доглядамі пасеваў, дапамагаюць каласу, гаспадарыцца на кухні, на двары, у майстэрнях.

Восем дзяўчат, што скончылі адзінаццаты клас, выхадзілі ў інстытуты, на прадпрыемствы. Тры неразлучныя сяброўкі — Воля Пашкевіч і сёстры Кузьмені — Люба і Валія — сёння заняты гаспадарчай работай: Люба гатуе для ўсіх абед, а Валія з Волей паліваюць кветкі.

Адзін толькі Толя Сідаровіч, схаваны ад сяброў у густым кусты язіну, заняты асабістай справай: ён піша верш аб народнай паэзе Янку Купалу. Гэта той самы Толя, які збіраецца напісаць ад імя ўсіх дзіцячых паўстаў ліст у ААН, — сказаў міне.

Я запытаўся ў Толя, у чым справа, можа, гэта жарт? У юнака адразу пасуровел твар і ён мне расказаў, што нядаўна дзедтамаўцы ўскілаі вянком з крывых кветак на помнік расстраляным у 1942 годзе 53 дэдам з Дамачавскага дзіцячага дома. Толя неўдзячна, што фашысты расстралялі гэтых саведз дзяцей на загадзе Хой-зігнера.

— Мы ведаем, — з абурэн-

нем гаворыць Толя, — што гэты кат дзяржаў гудзе на волі і амерыканцы даюць яму ў рукі атамную зброю. Людзі не павінны гэтага дапусціць. Трэба ўзяць пад замok усіх атамных вар'ятаў.

Я паглядзеў на хлопца ў дзяўчаты, што акружылі нас, і працягнуў у іх вачы тая ж думка, якая выказваўся Толя. Большасць дзедтамаўцаў засталася сёрамі і зноў на прастую праклятую вайну: халі бацькі і і пермлі пасля вайны, але гэта яна падкасіла або пажылі ранами, або голадам іх здароўе.

ГЭТАЕ невялікае адступленне, магчыма, не зусім пасуе да тэмы артыкула. Няхай дарэ чытач. Але мне вельмі хацелася крыху расказаць, як жывуць дзеці, аб чым яны марыць, чым захапляюцца. Галоўнае ж, што та яна ўсхвалявала мяне, прымушала ўзяцца за пера — лёс хлопчыка, янога зваруць Лёнем.

Неяк раз уранку дзеці з лясной школы запрасілі мяне ў госці на лясны збор. Здавалася, што нашай размовы не будзе наця. Настрой на ўсіх быў радасны, прыгніты, і некалькі на ўсю справу сапсаваў я сваёй неабдуманай заўвагай. У аднаго хлопчыка не было галышту-ка.

— А Лёня, відаць, сёння выпадкова забавіўся галышту-ка?

Хлопчык аж змяніўся з твару, рукі яго задрожалі, ён вінавата апусціў галаву і часта часта замаргаў вачыма. Усе прысутныя са спачуваннем глядзелі на таварыша. Стараста класа Наташа Сядоўская пачала паціпаць са старэйшай савета атрыда Шурэй Чугуновай.

Ніхто паўз пераважала выхавальніца Валентына Іванавна.

— Тут не Лёня, а нішыя вінаваты.

І ў гэты ж час дзяжурная запрасіла ўсіх абед.

Потым Валентына Іванавна расказала мне сумную гісторыю хлопчыка Лёні.

— Лёня трапіў у маю групу

разам з усімі, з самага пачатку. Кідаліся ў вочы яго незвычайныя паводзіны. То ён бывае праз меру жывы, можа гадзінамі бегаць па парку, дурэць, куляцца, лазіць па дрэвах, як быццам ён толькі вырваўся з доўгай няволі і цяпер ніяк не можа надурэцца. То раптам сціхае, хаваецца ад усіх дзе-небудзь у куточку, і за гэтым не паказваецца на вочы выхавальцаў. Доўга мы не маглі разгадаць прычыны яго паводзін. Урач уважліва аглядала Лёню і нічога асаблівага не знайшла. Хлопчык — як і ўсе дзеці. Толькі ў вачы заўважаліся спалох і насяржананасць.

Калі ўсе дзеці першы раз абганяючы адзін другога, пабеглі ў Лёню, Лёня, паспылаючыся на хваробу, не пайшоў.

— Яму ж мамка забараніла хадзіць у кіно, — сказаў па дарозе адзін хлопчык.

Лёня неяк і сам прызнаўся, што яго бацькі багаты.

У наступны раз ён у кіно ўсё ж пайшоў, але доўгі час не глядзеў на экран, а паклаўшы галаву на спіну крэсла, зачынуваў вочы. Толькі калі задымаваўся дышчым смехам, Лёня перадавала цікаўнасць, і ён, укрываючы ад «бога», ці ад таварышаў, з-пад рукі паглядаў на экран. Праз які месяц Лёня ўжо смеяўся і з вялікай цікаўнасцю глядзеў кінакарціны. Яшчэ праз некалькі час ён у кіно першы бегаў у кіно, а вяртаючыся назад, з запалам размаўляў сваімі ўражаннямі, толькі прасіў сяброў, каб яны не расказвалі нічога маці.

Калі ж калектыўна чыталі і асматрвалі артыкул «Вялікі амерыканскі вынаход», змяшчыў у некалькіх нумарах «Зоркі», Лёня сам расказаў, як моляцца бацькісты ў х доме.

Здавалася, усё ідзе добра, і хлопчык хутка выраўнуе з пачатку ўсё, будзе ўсё як у нас.

Прыязнальна суседзі, каб сям'я, «хрып, божа», не стаў п'янікам. У такі час Лёня зусім замкнуўся і сумаваў: ён любіў і маці, і так чыра прасябраваў з сябрамі, з выхавальцамі. Ён хацеў быць такім, як

усе, жыць пуным жыццём школьніка. І толькі, калі адзінаццаці гадоў, хлопчык зноў вярнуўся ў аказію.

Неяк дайшло да маці, што Лёня хоча паступіць у п'янікеры. І яна тэрмінова прыехала ў Тамашоўку «равацца» сына ад «нячыстай сльсы».

У Лёні нарастаў душунны разлад, паводзіны яго рабіліся няпэўненымі. Пасля ад'езду маці ён пазбываў дзяцей, быў маўклівы, па начах кідаўся ў ложку, гаварыў спрашна. Калі ж у вольны час ён адыходзіў у сароці, выхавальца сачылі за ім, баючыся, каб хлопчык не рашыўся на што дрэннае.

Праз які тыдзень ён зноў стаў такім, як і ўсе. Лёня пачаў ужо і сам разбірацца, дзе праўда. Ён бачыў бацькоўскія клопаты настаўнікаў, выхавальцаў, урачоў, захаляўся кітамі, кінакарцінамі, гульнямі. А як добра тут кормілі! І хлопчык пераканаўся, што толькі дзякуючы ўсёму гэтаму ён стаў зусім здаровым.

Ды што ж зробіш? Канчаюцца заняткі, хутка дзеці назусім пачнуць лясную школу, пачнуць да свайх бацькоў. Вядома, што кожны ўжо асумаваў, па дому, хочацца хутэй сустрачацца з роднымі, са старымі сябрамі. Толькі ў Лёні цяжка на душы, калі ён успомніць галашанні маці, ёе маліты, забарону хадзіць у кіно, быць п'янікам.

І вось перад самым ад'ездам Лёня запрасіў, каб яго прынялі ў п'янікеры. Але выхавальніца, ведучы бацькоў Лёні, пачала кажаць, каб гэтыя людзі, зусім страціўшы бацькоўскія пацуды, не пакрываўлі чым хлопчыка. Такім чынам, настаўнікі ўступілі ў супярэчнасць. Так спайкайней!

У п'янікеры дзеці пачалі вяртацца да ад'езду. Лёня з зазірджасцю глядзеў, як дзяўчынкі прасялава вымытыя галышту, і не вытрымаў.

— Дайце мне хоць папрасіваць чый-небудзь галышту.

Дзяўчынкі глянулі на сяброў і перапірацца перадала Лёню прас. Той з радасцю яго ўзяў і, з лобовай разгладзіўшы яшчэ крыху вільготны галышту, пачаў прасіваць.

У душы ён адчуў асалоду, толькі вочы затуманіліся: чаму ён не такі, як усе, чаму ён не п'янікер?

І раптам хлопчык з трэцюга класа, які бізуюном, сцэбанаў яго словамі:

— Я не хачу, каб мой галышту прасіваў бацькісты!

На хлопца ўсе заштыкалі і, абзаўшыся

бессаромнікам, выпхнулі яго з лапак. А Лёня, разгублены, вярнуўся з рук прас і ўважата паглядзеў навокал, нібы просічы прабажання, потым крута павярнуўся і выбег на двор. Яго дагналі таварышы і пачалі павольна, па-дзіцятчы супакоўваць. Толькі Лёня ад гэтага станавілася яшчэ цяжэй. Ён адчуваў сабе, як злодзей, злоўлены за руку.

Я не ведаю, як Лёня развітаўся са сваімі сябрамі з лясной школы. Цяпер ён ужо, напэўна, у Кобрыне, у доме свайх бацькоў, якія жывуць на вуліцы Гастэла, 25.

Паўна, ужо і бацька і маці, а магчыма, і ўся сям'я будуць агуглінымі сіламі выгнаць з хлопчыка «нячысты дух». Магчыма, яны будуць даказваць Лёні, што толькі дзякуючы богу ён выцвічэўся. І што ён будзе вялікім праведнікам сярод братоў і сясцёр ва хрысце. Толькі Лёня добра ведае, дзе праўда. І я, некалькі разоў пагаварыўшы з Лёнем аб гэтай праўдзе, пераканаўся, што ён, як кветка да сонца, цягнецца да спраўданага жыцця.

Мы не можам быць спакойнымі да дашэйшых лёс Лёні і да яго падобных дзяцей. Мы павінны катэгарычна забараніць розным сектантам, веруючым уцяваць дзяцей у свае дэмаграфічныя справы, калечыць душы людзей. Наша праграма павінна сказаць сваё катэгарычнае: «Не!»

Нашы дзеці павінны расці свабоднымі ад рэлігійнага думаньня. Трэба змагацца рашуча за кожнага хлопчыка і дзяўчынку. Павінны ж ведаць у школе № 1 горада Кобрына, дзе Лёня вучыцца, што бацькі ў яго бацьцы, што яны здэкаваць з сына, калечыць яго. Дарчы, бацькі Лёні ўмеюць выкарыстоўваць нашы «мірскія» законы. Маці — Надзея Нікіціна.

Мурза яшчэ зусім маладая, 1929 года нараджэння, бацька Іван Нікіцін 1925. Але яны ўжо атрымліваюць пенсію, як інваліды працы. Што ж, закон ёсць закон, няхай атрымліваюць, калі маюць на гэта права.

Але чаму мы нішч раз праймаем неадарэную дзіканасць і не адважваемся выкарыстаць той наш саведзкі закон, які забараняе дэмаграфам калечыць душы дзяцей? Як могуць спакойна жыць у Кобрыне людзі, калі на іх вачы адбываецца злачынства? Вось што мне неапраўдаваў. І вось чаму я рашыў напісаць пра хлопчыка Лёню, хапа зусім з іначай жывучы, што бацькі ў яго бацьцы, што яны здэкаваць з сына, калечыць яго. Дарчы, бацькі Лёні ўмеюць выкарыстоўваць нашы «мірскія» законы. Маці — Надзея Нікіціна.

Мурза яшчэ зусім маладая, 1929 года нараджэння, бацька Іван Нікіцін 1925. Але яны ўжо атрымліваюць пенсію, як інваліды працы. Што ж, закон ёсць закон, няхай атрымліваюць, калі маюць на гэта права.

Але чаму мы нішч раз праймаем неадарэную дзіканасць і не адважваемся выкарыстаць той наш саведзкі закон, які забараняе дэмаграфам калечыць душы дзяцей? Як могуць спакойна жыць у Кобрыне людзі, калі на іх вачы адбываецца злачынства? Вось што мне неапраўдаваў. І вось чаму я рашыў напісаць пра хлопчыка Лёню, хапа зусім з іначай жывучы, што бацькі ў яго бацьцы, што яны здэкаваць з сына, калечыць яго. Дарчы, бацькі Лёні ўмеюць выкарыстоўваць нашы «мірскія» законы. Маці — Надзея Нікіціна.

Мурза яшчэ зусім маладая, 1929 года нараджэння, бацька Іван Нікіцін 1925. Але яны ўжо атрымліваюць пенсію, як інваліды працы. Што ж, закон ёсць закон, няхай атрымліваюць, калі маюць на гэта права.

Але чаму мы нішч раз праймаем неадарэную дзіканасць і не адважваемся выкарыстаць той наш саведзкі закон, які забараняе дэмаграфам калечыць душы дзяцей? Як могуць спакойна жыць у Кобрыне людзі, калі на іх вачы адбываецца злачынства? Вось што мне неапраўдаваў. І вось чаму я рашыў напісаць пра хлопчыка Лёню, хапа зусім з іначай жывучы, што бацькі ў яго бацьцы, што яны здэкаваць з сына, калечыць яго. Дарчы, бацькі Лёні ўмеюць выкарыстоўваць нашы «мірскія» законы. Маці — Надзея Нікіціна.

Мурза яшчэ зусім маладая, 1929 года нараджэння, бацька Іван Нікіцін 1925. Але яны ўжо атрымліваюць пенсію, як інваліды працы. Што ж, закон ёсць закон, няхай атрымліваюць, калі маюць на гэта права.

Але чаму мы нішч раз праймаем неадарэную дзіканасць і не адважваемся выкарыстаць той наш саведзкі закон, які забараняе дэмаграфам калечыць душы дзяцей? Як могуць спакойна жыць у Кобрыне людзі, калі на іх вачы адбываецца злачынства? Вось што мне неапраўдаваў. І вось чаму я рашыў напісаць пра хлопчыка Лёню, хапа зусім з іначай жывучы, што бацькі ў яго бацьцы, што яны здэкаваць з сына, калечыць яго. Дарчы, бацькі Лёні ўмеюць выкарыстоўваць нашы «мірскія» законы. Маці — Надзея Нікіціна.

Мурза яшчэ зусім маладая, 1929 года нараджэння, бацька Іван Нікіцін 1925. Але яны ўжо атрымліваюць пенсію, як інваліды працы. Што ж, закон ёсць закон, няхай атрымліваюць, калі маюць на гэта права.

Але чаму мы нішч раз праймаем неадарэную дзіканасць і не адважваемся выкарыстаць той наш саведзкі закон, які забараняе дэмаграфам калечыць душы дзяцей? Як могуць спакойна жыць у Кобрыне людзі, калі на іх вачы адбываецца злачынства? Вось што мне неапраўдаваў. І вось чаму я рашыў напісаць пра хлопчыка Лёню, хапа зусім з іначай жывучы, што бацькі ў яго бацьцы, што яны здэкаваць з сына, калечыць яго. Дарчы, бацькі Лёні ўмеюць выкарыстоўваць нашы «мірскія» законы. Маці — Надзея Нікіціна.

Мурза яшчэ зусім маладая, 1929 года нараджэння, бацька Іван Нікіцін 1925. Але яны ўжо атрымліваюць пенсію, як інваліды працы. Што ж, закон ёсць закон, няхай атрымліваюць, калі маюць на гэта права.

Але чаму мы нішч раз праймаем неадарэную дзіканасць і не адважваемся выкарыстаць той наш саведзкі закон, які забараняе дэмаграфам калечыць душы дзяцей? Як могуць спакойна жыць у Кобрыне людзі, калі на іх вачы адбываецца злачынства? Вось што мне неапраўдаваў. І вось чаму я рашыў напісаць пра хлопчыка Лёню, хапа зусім з іначай жывучы, што бацькі ў яго бацьцы, што яны здэкаваць з сына, калечыць яго. Дарчы, бацькі Лёні ўмеюць выкарыстоўваць нашы «мірскія» законы. Маці — Надзея Нікіціна.

Мурза яшчэ зусім маладая, 1929 года нараджэння, бацька Іван Нікіцін 1925. Але яны ўжо атрымліваюць пенсію, як інваліды працы. Што ж, закон ёсць закон, няхай атрымліваюць, калі маюць на гэта права.

Але чаму мы нішч раз праймаем неадарэную дзіканасць і не адважваемся выкарыстаць той наш саведзкі закон, які забараняе дэмаграфам калечыць душы дзяцей? Як могуць спакойна жыць у Кобрыне людзі, калі на іх вачы адбываецца злачынства? Вось што мне неапраўдаваў. І вось чаму я рашыў напісаць пра хлопчыка Лёню, хапа зусім з іначай жывучы, што бацькі ў яго бацьцы, што яны здэкаваць з сына, калечыць яго. Дарчы, бацькі Лёні ўмеюць выкарыстоўваць нашы «мірскія» законы. Маці — Надзея Нікіціна.

Мурза яшчэ зусім маладая, 1929 года нараджэння, бацька Іван Нікіцін 1925. Але яны ўжо атрымліваюць пенсію, як інваліды працы. Што ж, закон ёсць закон, няхай атрымліваюць, калі маюць на гэта права.

На мікрафілмных семінарах сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці былі прадэманстраваны бібліятэчныя плакаты. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння Лельчыцкага раёнага Дома культуры на некалькі дзён была аздадзена дзіцячым аглядам мастацкай самадзейнасці раёна ўдзельнічалі 23 школы. Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сёння ўдзельнічалі ў самадзейнасці выхаванцы сельскіх бібліятэкаў Гомельскай вобласці. Найбольш цікавыя плакаты аформілі ў плакаты былі прадэманстраваны ў сельскіх бібліятэках Гомельскай вобласці.

Сустрача ў Смольні

[Заканчэнне. Пачатак на 3-й стар.]

Расчынліліся дзверы, і на парозе паказаліся загарэлы хлопцы з высокім імбом і уважлівым позіркам. Чорныя вочы і бародка рабілі яго старэйшым за свае годы.

— Янка Купала! — Якуб Колас!

Хлопцы абніліся і тройчы пацалаваліся.

— Дай жа я, браце, пагляджу на цябе добра, — весела прамовіў Янка Купала, акідаючы позіркам сябра з галавы да ног. — Дайце вершы чытаць, некалькі лістоў нават атрымаў ад таго Якуба Коласа, а ж ён выглядае, першышо бацьку! Глядзі, які малечышч! Надзеян